

Na planetu Pluto

Když doletěli do blízkosti Pluta, viděli, že tahle malinká planeta, nejmenší ze všech, které navštívili, je celá zachumlaná do ledových závojų.

Kometa Evelína v bílé mlze objevila malou rovnou plošinu a zamířila na přistání. „Pozor, klouže to! Držte se!“ vykřikla a brzdila ze všech sil. Nakonec se jí podařilo zastavit a Světlanka s Černínkem pomalu seskočili z jejího hřbetu.

„Protivná mlha!“ zlobila se Světlanka a opatrně našlapovala na ledový krunýř planety. „Není vidět na krok!“

„Počkejte,“ mžoural Černínek. „Tamhle v ledové skále je nějaký otvor!“

Když přišli blíž, viděli, že je to vchod do jeskyně. Byl lemován křišťálovými rampouchy a mrazivý vítr na ně cinkavě vyhrával tichou melodií.

Chvíli váhali, ale pak si dodali kuráž a vešli dovnitř. Oslnilo je jasné světlo. Ohromnou jeskyni zdobilo tisíce křišťálů, které zářily, až oči přecházely.

Uprostřed, na obrovském ledovém trůně, seděl statný stařec. Bílé vousy mu splývaly k zemi, sněhové roucho měl zdobené ledovými perlami a na hlavě mu svítila křišťálová koruna. Byl to sám vládce planety – Ledový král.

Světlanka údivem otevřela pusou. Pak se vzpamatovala a špitla: „Dobrý den.“ Černínek s Evelínou se mlčky uklonili.

„Vítejte u mne na planetě Pluto,“ řekl král mrazivým hlasem. „Čekal jsem vás. Jen pojdte dál a posaďte se.“ A ukázal na lavici ze sněhových polštářů.

„Tak vás tady konečně mám,“ ušklíbl se pod vousy, ale nahlas řekl:
„Musím vás přece pohostit.“

Vyndal z pláště malou hůlku a třikrát s ní mávnul před sebou. V tu chvíli se na dlouhém ledovém stole objevily křišťálové mísy plné laskomin. Na některých byly ledové bonbóny, na jiných barevná sladká zmrzlina, v dalších mražené ovoce, tady ledová tříšť, tam zase koktejly všech barev a vůní.

„Jezte a pijte!“ pobídl je nedočkavě. „Berte si, nač máte chuť!“

Opatrně ochutnali ledové bonbóny. Byly dobré, jen se jim rozplynuly na jazyku. Hned se natahovali po dalších laskominách, když tu zaslechli tichounký hlásek: „Nejezte, nejezte to!“

Podívali se v tu stranu a uviděli malého bílého kocourka, jak se krčí pod královským trůnem. Král to také slyšel, zamračil se a šlápl kocourkovi na ocásek. „Mňau,“ zanaříkal kocourek a schoulil se do klubíčka.

„Jen se nebojte,“ tvářil se král přátelsky a pobízel je medovým hlasem: „Musíte přece taky ochutnat moje vzácné koktejly!“

Evelína se zdráhala, ale Světlanka s Černínkem popadli sklenice a pili. Bylo to moc dobré. Ale co to?

Najednou jim začaly tuhnout tváře, ruce i nohy. „Vždyť zmrzneme!“ lekla se Světlanka. Černínek drkotal zuby, ale stačil ještě zašeptat: „Honem lucerničku, Světlanko!“

Z posledních sil foukla Světlanka do plamínku. Plamínek se rozhořel, zmohutněl a všichni ucítili závan tepla. Ledový král vykřikl bolestí. Světlančin plamínek ho pálil. Vyskočil z křesla a sápal se po lucerničce. Kocourek viděl, že je zle. Neváhal a skočil králi rovnou pod nohy. Ten o něj zakopl a jak dlouhý tak široký se natáhl na ledovou zem.

„Tohle si odpykáte, všem vám ukážu, kdo je tady vládcem!“ křičel král zlostí celý bez sebe.

„Rychle pryč,“ vyjekla Evelína, „nebo z nás udělá kusy ledu!“

Uháněli z jeskyně, co jim nohy stačily. Potom naskočili Evelíně na záda a když už se chtěli vznést vzhůru, zahlédli bílého kocourka. Pelášil za nimi, mňoukal a prosil: „Vemte mě s sebou! Jinak mě král za to, že jsem vám pomohl, zle potrestá!“

Světlanka s Černínkem popadli kocourka, posadili ho mezi sebe a kometa vyletěla jako střela. Marně za nimi král vztahoval svoje mrazivé ruce. Byli zachráněni!

„Tentokrát jsme opravdu měli namále,“ řekla Evelína. Černínek se Světlankou se k ní mlčky přitiskli. Potom se Černínek podíval na kocourka, poplácal ho po zádech a uznale řekl: „Byl jsi statečný, kamaráde, moc jsi nám pomohl. Odteď patříš k nám. I my ti pomůžeme, když budeš potřebovat.“

Mezitím si to Evelína namířila zpátky ke Sluníčku. „Vracíme se domů! To byla poslední planeta, která krouží kolem Sluníčka,“ hlásila.

„Domů ještě ne,“ bránil se Černínek.

„Ještě jsme neviděli planetu Zemi!“ přidala se Světlanka.

„Máte pravdu,“ potřásla Evelína kšticí. „Málem bych na ni zapomněla a to by byla velká škoda.“